דרך מצותיך — איסור אכילת חמץ

(י"ט) שלא לאכול חמץ: אחרי התבאר מצות אכילת מצה הנק' מיכלא דמהימנותא מובן ג"כ אזהרת החמץ כי הגם שהוא מין דגן והתינוק יודע לקרות ממנו או"א היינו קריאת או"א גשמיי' אבל שתגיע עי"ז קריאת אבא לאביו שבשמים בא המצוה ע"י המצה דוקא שהיא לחם עוני בלי התנשאות והגבהה להורות על בחי' אמונה הנ"ל שהיא בחי' הקטנות שהוא למטה מהשגה כי אינו משיג המהות וה"ז בחי' ביטול ושרשו מהחכמה כח מ"ה אבל עיסת החמץ מורה על הגבהה והתנשאות שתפח ועולה למעלה והוא רמז על גדלות ההשגה בבחי' יש ודבר מה ובפסח שאז הוא ראשית קבלת נקודת האמונה צ"ל העבודה בביטול וקטנות בלבד ואפילו כולנו חכמים ונבונים ויודעים את התור' מצוה עלינו לספר ביצ"מ כי עבדים היינו ויוציאנו ה' כו' וצריכים להזהר בתכלית מהחמץ שהוא בחי' יש ודבר מה שאין אור א"ס שורה ונמשך במי שהוא יש ודבר ואינו שורה אלא במי שבטל אליו וז"ס הוי' בחכמה (משלי ג' מ"ט) כי חכמה כח מ"ה: ובפע"ח מבואר שסוד החמץ והשאור הם מחו"ג שבדעת דקטנות שמסתעף מהם יניקה לחיצונים. וביאור זה הנה יובן בהבנת תיבת חמץ ותיבת מצה שההפרש ביניהם באות חית לבד שהוא בחמץ ובמקומו בא במצה אות ה"א וכמ"ש בר"מ פ' פנחס והענין כי החי"ת והה"א יש בהם ג' קוין והם רומזים לחב"ד חג"ת נה"י שבמל' הגג שעליהם רומז לחב"ד וקו הימני לחג"ת והשמאלי לנה"י והנה בחי"ת קו השמאלי אין בינו לגגו פתח רק הפתח הוא למטה ושם בסופו יונקים החיצוני' כי מדת מלכותו ית' בכל משלה וז"ס גלות השכינה וכמ"ש בזהר וע"ח ע"פ רגליה יורדות (משלי ה' ה') שנה"י נמשכים בבי"ע ששם מעמד הקליפות אבל בה"א יש בין רגל השמאלי שלו לגגו פתח וע"ז נאמר פיה פתחה בחכמה (משלי ל"א כ"ו) שהוא בחי' הארת החכמה המאיר במל' וכמשנת"ל באריכות במצות אכילת מצה ענין הארה זו מה היא והנה בחכמה כתיב ימותו ולא בחכמה (איוב ד' כ"א) שהחיצונים הנק' מתים אין להם יניקה מהחכמה שהיא בחי' ביטול כח מה שז"ס המצה כנ"ל ולזאת מחמת גילוי זה דחכמה שבפתח הסמוך לגג דוחה את החיצונים מלהיות יונקים גם מפתח הגדול שלמטה משא"כ בחמץ שחסר פתח הנ"ל רומז על העלם אור החכמה במל' לכן יכולים החיצונים לינק מן הפתח שלמטה כי רגליה יורדות וז"ס התנשאות החמץ ובחי' יש לחסרון הביטול דאור החכמה כו' אך אמנם כ"ז שהחמץ מונע ומסתיר הוא בפסח בלבד שאז הוא ראשית קבלת האמונה והיציאה ממצרים שהוא בחי' קטנות אבא אבל כאשר יאיר ויזרח בנפשות ישראל בחי' מוחי' דגדלות בראיי' מהות אלקות כנ"ל שז"ס מ"ת וזש"פ אז יוכלו לברר ולהעלות גם את החמץ שהוא ג"כ מורה על בחי' גדלות ההשגה אלא שלמטה הוא בחי' יש אבל בגילוי מוחי' דגדלות דקדושה יתברר ויתהפך גם היש דחמץ להיות נכלל במוחי' דגדלות דקדושה שמשם שרשו ולכן שתי הלחם דשבועות באים מהחמץ דוקא שאז הוא מוחי' דגדלות האמיתי' וכן חלות התודה באות עשרה לחמי חמץ אבל בכל הקרבנות ובפסח הוזהרנו מהחמץ מטעם הנ"ל שאז אינו יכול לעלות וכמבואר באריכות ע"פ מזמור

לתודה כו' (תלים ק' א') והאוכלו בפסח חייב כרת כי נכרת נפשו ואינו יכול לקבל בחי' האמונה שהוא יסוד העבודה: